

Karamel Nehri

Yavuz DEMİRKIRAN

Karamel Nehri

Yavuz DEMİRKİRAN

Mira tepeden ařađı kořtu, kıvrıcık siyah saçları iki topuz halinde zıplıyordu. O kadar hızlı durdu ki kırmızı botları çimende kaydı. Her zamanki berrak dere akışının olduđu yerde, altın rengi bir karamel nehri yavaşça akıyor, güneřte bal gibi parlıyordu. Mira'nın koyu kahverengi gözleri kocaman açıldı ve çilleri heyecanla dans ediyor gibiydi.

Mira arkadaşlarını çağırdı ve hepsi koşarak geldi. En küçükleri Toby, tahta kaşığını havada salladı. Yıldız yamalı yeşil gömleği oyun oynamaktan çoktan tozlanmıştı. Köyün çocukları böyle bir şeyi hiç görmemişlerdi. Karamel nehri tatlı ve yoğun kokuyordu, yapışkan kıyıları parlıyordu. Herkes bu lezzetli sürprize sevinçle bağırды ve güldü.

Karamel nehri bir gecede, tam köyün kenarında belirmişti. Fokurduyor ve dönüyor, havayı şekerli bir kokuyla dolduruyordu. Çocuklar parmaklarını daldırıp sıcak, yapış yapış tatlılığı tattılar. Bu, şimdiye kadar olan en inanılmaz şeydi. Kaymamaya dikkat ederek yapışkan kıyılarda dans ettiler.

İlk sıkışan Toby oldu. Bir avuç dolusu karamel almak için eğildi ve eli geri gelmedi. 'Eyvah,' dedi, çekip durarak. Yuvarlak yanakları pembeye döndü. Mira onun serbest kolunu tutup çekti, ama eli yapışkan kıyıya yapışıp kaldı. 'Tutkal gibi!' diye bağırdı Toby, yarı gülerек, yarı endişeyle.

Mira daha sert çekti ve yüksek bir 'pat' sesiyle Toby'nin eli kurtuldu. Eli yapışkan karamelle kaplıydı. 'Daha dikkatli olmalıyız,' dedi Mira, ama Toby sadece güldü ve parmaklarını yaladı. Çocuklar bütün öğleden sonra kıyılarda koşup tatlı nehri tadarak oynadılar. Su içmeye gelen ve şimdi yapışkan çamura saplanan küçük hayvanları fark etmediler.

Ertesi sabah Mira ince bir ciyıklama duydu. Sesi takip etti ve kulaklarının ucu beyaz küçük kahverengi bir tavşan buldu. Minik patileri yapışkan karamele saplanmıştı. Tavşanın boynunda otlardan bir tasma vardı. 'Ah, zavallı şey!' diye bağırdı Mira. Çekmeye çalıştı ama karamel sıkıca tutuyordu. Toby'yi ve diğerlerini yardıma çağırdı.

Toby tahta kaşığını getirdi ve birlikte tavşanın patilerinin etrafını kazdılar. Uzun sürdü. Tavşanın büyük koyu gözleri onları izliyor, pembe burnu seğiriyordu. Sonunda küçük yarattığı kurtardılar. Birkaç adım zıplayıp uzaklaştı, sonra dönüp teşekkür eder gibi burnunu oynattı. Mira ona Pip adını verdi.

Daha fazla hayvan sıkıştı. Bir sincabın kuyruğu, bir kuşun ayakları, hatta küçük bir tilkinin patisi. Çocuklar her birini kurtardı, ama bu zor bir işti ve karamel her yerdeydi. Elleri yapış yapıştı, kıyafetleri yapış yapıştı ve hayvanlar korkmuştu. Mira nehre baktı ve kaşlarını çattı. 'Bu artık eğlenceli değil,' dedi. 'Bunu düzeltmeliyiz.'

Toby başını salladı, aralıklı dişli gülümsemesi kaybolmuştu. 'Ama nasıl?' diye sordu. Mira tepenin zirvesinde yaşayan yaşlı Büyücü Alder'i hatırladı. Uzun ve inceydi, uzun beyaz sakallı ve parıldayan gri gözlüydü. Her zaman ne yapılacağını bilirdi. 'Büyüçüye soralım,' dedi Mira ve çocuklar birlikte tepeye koştular.

Büyücü Alder dikkatle dinledi, uzun beyaz sakalını sıvazladı. Gümüş aylarla süslü mavi cübbesi hareket ettikçe parlıyordu. 'Ah,' dedi, 'karamel nehri zor bir şeydir. Olmaması gereken yerde akar ve yapışmaması gereken şeye yapışır.' Kehribar kristalli tahta esasını aldı. 'Büyü en iyi özenle işler, çocuklar. Onu doğal akışına geri yönlendirmeliyiz.'

Büyücü onları nehrin yerden fokurdayarak çıktığı kaynağa götürdü. 'Yeni bir kanal kazmalıyız,' dedi, 'böylece karamel köyden uzaklaşıp yeraltına geri akabilir.' Çocuklar kürekleri kapıp kazdılar, elleri ve botları yapış yapış oldu. Toby tahta kaşığıyla kepçeledi. Tavşan Pip güvenli bir mesafeden izledi.

Büyücü Alder asasını kaldırdı ve kehribar kristal parladı. 'Şimdi karameli kanala doğru itin,' dedi. Çocuklar birlikte çalışarak yapışkan nehri sopalar ve tahtalarla ittiler. Yavaşça karamel hareket etmeye başladı. Yeni kanala, yapışkan kıyılardan uzağa aktı ve yerdeki bir delikte gözden kayboldu. Çocuklar sevinçle bağırdılar.

Karamel çekilirken eski dere yatağı ortaya çıktı ve berrak su akmaya başladı. Yapışkan kıyılar yeniden yumuşak ve çamurlu oldu. Hayvanlar su içmeye geri döndü ve Pip çocuklara doğru zıplayıp burnunu oynattı. 'Başardık!' dedi Mira, kırmızı botları çamurluydu ama içi hafifti. Büyücü Alder gülümsedi. 'Heyecanın sorumluluğun yerini almaması gerektiğini öğrendiniz.'

Çocuklar dereye göz kulak olacaklarına söz verdiler. Kalan karameli temizlediler ve kıyılara çiçekler diktiler. Toby sabırlı olmayı hatırlatsın diye tahta kaşığı sakladı. Mira, arkadaşları olan Pip için yeni bir ot tasma bağladı. Köy yeniden huzurluydu ve dere berrak ve serin akıyordu.

O akşam çocuklar derenin kenarında oturup suyun akışını izlediler. 'Karamelin gitmesine sevindim,' dedi Toby ve herkes aynı fikirdeydi. Mira arkadaşlarına baktı ve gülümsedi. 'Eğlendik ama dikkatli olmayı unuttuk,' dedi. 'Bir dahaki sefere hatırlayacağız.' Dere hafifçe şırıldadı, sanki aynı fikirdeydi.

Büyücü Alder onları son bir kez ziyaret etti. 'İyi iş çıkardınız,' dedi, gri gözleri parıldayarak. 'Unutmayın, büyü sadece büyüler ve tatlılar değildir. Başkalarını ve etrafınızdaki dünyayı önemsemektir.' Çocuklar başlarını salladılar. Artık en iyi maceraların herkesin güvende ve mutlu olduğu maceralar olduğunu biliyorlardı. Ve karamel nehri asla unutmayacakları bir hikâye oldu.